

[Jensen-Stevns.]

Haab, at Ministeren maa have en heldig Haand til dette store betydningsfulde Arbejde, og at han navnlig maa forstaa at grundlægge det indgaaende Samarbejde, som Loven nødvendiggør mellem Socialadministrationen og de Kommunalnænder, som skal udføre det daglige Arbejde med Lovens Iværksættelse ude omkring i Kommunerne, saa at vi alle kan have den Tilfredsstillelse, at det store Lovværk, som vi nu er i Færd med at afslutte, virkelig kan blive til Lykke for vort Land.

Jeg vender mig nu til det i Øjeblikket foreliggende Lovforslag. Jeg lagde Mærke til, at der, da det var til anden Behandling i Folketinget, opstod en Strid mellem Socialministeren og mit Partis Ordfører om, hvorvidt det foreliggende Lovforslag rettelig burde betegnes som en lex Krag eller en lex Steincke, altsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt det mest var præget af Loven fra 1927 eller af Socialministerens oprindelige Forslag af Oktober 1930. Jeg skal imidlertid slet ikke fordybe mig i det Spørgsmaal, om det foreliggende Forslag i større eller mindre Grad er præget af den højtærede Socialministers særlige Indsats, men blot sige, at mit Parti accepterer det foreliggende Forslag i dets Hovedpunkter og er rede til at stemme derfor, ligesom vore Partifæller har gjort det i det andet høje Ting.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal jeg allerførst nævne, at Loven af 1927 medførte, at samtlige Ydelser efter Loven blev reduceret med 15 pCt. Det var en af de Foranstaltninger, som maatte anses for nødvendige under de daværende Forhold. Nu er Loven imidlertid blevet gennemarbejdet, de forskellige Takster og Ydelser er paa ny blevet overvejet og gennemregnet, og det samlede Resultat har været, at saadan noget som 5 af de 15 pCt. fra 1927 derved er gaaet tabt. Til Gængæld for dette har vi opnaaet en Ting, som vi maa tillægge en meget betydelig Vægt, og det er dette, at nu foreligger der en Ordning, som er godtaget ogsaa fra Regeringspartiernes Side, saa at der ventelig vil blive Ro om dette Spørgsmaal ogsaa ud i Fremtiden.

Vi accepterer altsaa denne Bestanddel af Lovforslaget, derunder ogsaa dette, at de saakaldte Erhvervs sygdomme i Henhold til Lovforslagets § 1, 3die Stykke, er blevet inddraget under Ulykkesforsikringen. I Henhold til Retspraksis, i Henhold til en ret vidtgaende Fortolkning af den nuværende Ulykkesforsikringslov var dog alle-

rede en hel Del af disse Tilfælde inddraget under Lovens Omraade.

Vi er ogsaa tilfredse med, at det foreliggende Lovforslag forenkler og billigere Administrationen, ligesom vi er tilfredse med, at Selskabernes Omkostninger bringes ned, saa at en større Del af Præmien kommer de forsikrede til gode. Den højtærede Socialminister havde oprindeligt tænkt sig, at dette Maal, altsaa Nedbringelsen af Selskabernes Administrationsomkostninger, skulde naas paa den Maade, at det hele sammendrogtes i 4 store Forsikringsforbund. Dette modsatte vi os, idet vi saa saadan paa det, at en saadan Sammendragning i store Forbund vilde medføre en Sprængning af vel indarbejdede og vel ansete Forsikringsforetagender, derunder ogsaa gensidige Selskaber. Nu naas altsaa det samme Maal gennem Lovforslagets § 15, 8de Stykke, hvori det fastsættes, at for at et anerkendt Selskab skal kunne beholde sin Anerkendelse, maa det fordres, at det paagældende Selskab anvender mindst de $\frac{3}{4}$, mindst de 75 pCt. af Præmieindtægten til Ydelser efter Loven. Hermed har Ministeren erklæret sig tilfreds, og vi er ogsaa tilfredse dermed.

Jeg skal fremdeles nævne, at der vedrørende Erstatningens Fastsættelse efter Loven har fundet en Forandring Sted. Den tidligere Regel, som fandtes allerede i den første Ulykkesforsikringslov, vi har haft her i Landet, nemlig Loven af 7. Januar 1898, var den, at Erstatningen udrededes i Form af en Kapital, hvis Størrelse altsaa var fastsat en Gang for alle. Da det imidlertid efterhaanden viste sig, at Kapitalen i adskillige Tilfælde ikke gjorde den tilsigtede Nytte, idet de paagældende Modtagere i mange Tilfælde ikke formaaede at bevare denne Kapital, men alt for hurtigt satte den over Styr, kom man ind paa en lidt anden Ordning, nemlig den, at den fastsatte Kapitalerstatning kunde baandlægges, saa dens vedblivende Tilstedeværelse paa den Maade sikredes for den tilskadekomne. Det fremgaar af de Oplysninger, der ledsagede det oprindelige Lovforslag, at denne Behandling af de udbetalte Kapitalerstatninger efterhaanden har en betydelig Udstrækning, idet saadan noget som 45 eller maaske 50 pCt. af de i hvert Aar beregnede Kapitalerstatninger er gaaet til Forvaltning ved Baandlæggelse. Nu har man i det foreliggende Forslag draget Konsekvensen af de Erfaringer, som saaledes er gjort, idet man har forladt Kapitalerstatningen som det egentlige Opgørelsesgrundlag og